

De D-app

De D-app

Gerrit De Moor

2018

Beefcake Publishing

Speciaal voor Lisa

Met dank aan Louise, Eveline, Tim en Lars

Eindelijk... Stef had zijn laatste examen nog even overlopen en kon met een gerust gemoed inleveren. Hij was tevreden. Hij schoof zijn antwoordenblad voor zich uit en keek rond in het studielokaal. Iedereen zat nog geconcentreerd over zijn examen gebogen, stelde hij vast. Enkel Rosalie zat met haar kin op haar hand naar boven te staren. Het leek wel of ze de antwoorden op de examenvragen van het plafond aan het aflezen was. Dat zou nog eens een originele manier van spieken zijn, lachte Stef binnensmonds. Plots grabbelde Rosalie naar haar balpen en begon als een gek te schrijven. Die heeft ineens het licht gezien, dacht Stef bij zichzelf. Terwijl de anderen nog volop aan het werk waren, keek hij in gedachten terug op de voorbije examenperiode. Zijn examens waren goed verlopen. Althans dat veronderstelde hij. Enkel over het ICT-examen dat voor hem lag, had hij zijn twijfels. Hij troostte zichzelf met het idee dat mevrouw Ingels nog nooit iemand had gebuisd voor haar vak. Of bijna nooit. Ze was een gedreven lerares, die haar vak op een heel originele en praktische manier bracht en de leerlingen telkens weer wist te boeien met de taal van binaire codes. Ook Stef vond haar een bijzondere lerares. Daarom had hij tijdens het schooljaar altijd hard gewerkt voor haar vak, waardoor hij goede punten had gescoord voor zijn dagelijks werk. Maar in het examen had hij wat minder vertrouwen. Gisteren was er dat van wiskunde geweest, en het studeren ervan had hem heel veel tijd gekost. Niet dat hij wiskunde moeilijk vond, maar de leerstof was zeer

uitgebreid en de vele theorie vroeg om veel oefeningen. Het examen was goed gegaan, maar hij had de nacht ervoor niet zoveel geslapen. Daarom had hij daarna geen zin in het studeren van ICT. Toch probeerde hij zichzelf te sussen met de gedachte dat hij een eventueel tekort zeker zou compenseren met zijn punten voor dagelijks werk. En dus zou hij afstuderen! Hij glimlachte spontaan bij de gedachte. Nog een jaar en enkele maanden en dan... naar de universiteit! Want Stef wilde graag bioloog worden. Hij had een bijzondere fascinatie voor dieren en planten en kende nagenoeg alle voor de hand liggende fauna en flora bij naam. Van veel planten en dieren wist hij zelfs de Latijnse naam en de opvallendste en kenmerkende eigenschappen. Hij dagdroomde verder met zijn antwoordenblad voor zich uit. Plots spatte zijn droombubbel uiteen door het krassende geluid van stoelpoten die over de geel-en-rode vloertegels van het studielokaal schoven. Hij keek op en zag Lize met haar examen naar voren gaan. Hij zou dus niet als eerste klaar zijn. Hij verzamelde zijn examenbladen en gaf eveneens alles af aan meneer Verduere, die toezicht hield op de leerlingen. Stef ging terug naar zijn tafel en zocht zijn spullen bij elkaar. Nagenoeg samen met Lize verliet hij voor de laatste keer dit schooljaar het examenlokaal.

“Hoe ging het?” vroeg ze enigszins voorspelbaar toen de deur van het studielokaal zich achter hen sloot.

“Oh, ça va!” probeerde Stef zich zelfzeker te tonen.

“Ging het bij jou wat?” kaatste hij de vraag terug.

“Hakken over de sloot, denk ik. ‘k Had echt geen zin meer om te blokken gisteren.”

Stef begreep het maar al te best. Het was al twee weken heerlijk weer en dat maakte het studeren dubbel zo zwaar.

“Ga je mee iets drinken in de Banalcool?” probeerde hij er de sfeer in te krijgen.

“Oh ja, tof! Mijn papa is toch gaan werken. Ik heb de hele voormiddag voor mij alleen.”

Het enthousiasme van Lize was in één klap terug. Stef deed er nog een schepje bovenop.

“We kunnen op het terras zitten. We zijn bij de eersten die klaar zijn.”

Lize nam Stefs hand en ze zetten het beiden op een lopen. Binnen enkele seconden verlieten ze de speelplaats en zetten koers naar de Grote Markt. Stef had gelijk. Er zat nauwelijks iemand op het terras van de Banalcool. Hij plofte neer op een houten terrasstoel en sloeg een paar keer met zijn vlakke hand op de zitting van de stoel naast hem. Lize liet het zich welgevallen en nam plaats naast Stef, lekker in de schaduw van de Schwepesparasol. Diederik, de cafébaas, kwam zo goed als onmiddellijk naar hen toe.

“Iets drinken, gasten?”

“Pilsje!” zei Stef lachend, wetende dat er in de Banalcool geen alcohol werd geschonken.

Diederik, die wist dat Stef dit maar al te goed wist, draaide even met zijn ogen voor zo’n doorzichtig mopje.

“Fanta!” zei Stef dan overtuigd.

“Voor mij een IC-thee!” grapte Lize.

Stef lachte hartelijk terwijl Diederik de twee grapjassen niet-begrijpend stond te bekijken. Stef legde hem uit dat ze net hun examen ICT achter de rug hadden.

“ICT? IC... thee,” verduidelijkte hij Lizes woordspeling.

Diederik liet zijn ogen opnieuw rollen, maar lachte dan toch zijn tanden bloot.

“Icetea dus!” werd Lize weer ernstig.

Binnen de kortste keren genoten beiden van hun ijskoude drank.

“En...? Plannen voor de vakantie?” vroeg Stef.

“Ik ga eerst een maand vakantiejob doen in de groentewinkel van nonkel Geert,” antwoordde Lize.

“En begin augustus ga ik in Dallegem helpen op het Bloesrokfestival.”

“Het Bloesrokfestival?!”

Stef probeerde zijn afschuw niet te onderdrukken.

“Daar komen toch alleen maar van die overjarige groepen wat oude rock en zageblues spelen. Serieus, jong!”

Lize probeerde zich te verdedigen.

“Maar mijn papa zit daar in de organisatie. Ik ben al twee jaar na elkaar gaan helpen. Valt wel mee, hoor.”

“Maar echt, jong. Zo wat gepensioneerden op een gitaar zien staan jammeren. Dat is er toch over!”

Maar Lize hield vol.

“Nee, Stef! Ik dacht dat eerst ook. Maar dat is nog goeie muziek, hoor. Echt! Dat is daar altijd keiharde ambiance!”

Stef trok zijn schouders op en keek meewarig weg.

“Weet je, kom eens af. Kom meehelpen en dan kun je zelf zien hoe goed dat het daar is.”

“Oké! ’t Is goed. Ik doe het.”

Al was het maar om bij jou te zijn, dacht hij erbij.

“En wat zijn jouw plannen?”

“Oh! Ik doe speelpleinwerking en ga als begeleider mee met een kamp van Chillkids. De maand juli zal goed gevuld zijn,” vatte Stef zijn plannen samen.

Ondertussen waren er al meer plaatsen ingenomen op het terras van de Banalcool. De meeste jongeren kwamen daarheen. Alcohol was lang niet meer zo hip bij de jongeren in de streek rond Voorkerke. Dat was enkele jaren geleden wel anders. Tot een dronken chauffeur was ingereden op een groepje fietsende tieners dat op een herfstavond van de muziekschool kwam. Drie

van hen waren toen in kritieke toestand naar het ziekenhuis gebracht en moesten maanden revalideren. Voor een vierde jongen kwam alle hulp te laat. Ron, een klasgenoot van Lizes broer, was ter plaatse overleden. De knaap was amper vijftien. De school had heel diepgaand stilgestaan bij het voorval. Toen na enkele maanden was gebleken dat de dronken chauffeur er met een lichte straf vanaf gekomen was, had men op initiatief van meneer Dierickx, de klastitularis van Ron, in de hele streek rond Voorkerke een sensibiliseringscampagne gehouden. Ze waren hierbij ook tot actie overgegaan: er werden affiches verspreid en iedereen die dat wou kon zich op een website inschrijven met de belofte minder alcohol te gaan drinken. En al zeker geen alcohol als men moest deelnemen aan het verkeer. Ook de cafés in de streek werden betrokken en op de ouders van de leerlingen werd eveneens een beroep gedaan. De website werd een groot succes en af en toe liet de school nieuwe affiches ontwerpen die dan overal in de streek werden verspreid. Het resultaat van de campagne was dat na enkele jaren de politie kon melden dat bij alcoholcontroles de positieve alcoholtests in de wijde omgeving van Voorkerke waren gedaald met ongeveer 65 procent.

Het was ook in die periode dat Diederik zijn café had omgebouwd en omgedoopt tot de Banalcoool. Nochtans was de Stampede een heel hip café dat heel veel jongeren aantrok. Maar de jongeren waren niet rouwig om de verbouwing en de naamsverandering van het café. Het werd nog meer een trekpleister voor de jongeren in de hele streek. Mede dankzij allerlei leuke acties, door Diederik bedacht, werd frisdrank cool onder de jongeren van Voorkerke en omstreken.

Lize keek plots met een bedenkelijke blik naar het caféterras wat verderop. Het was het terras van de Black Hole, een café dat de reputatie had dat er wel veel alcohol werd gedronken. Het was

zelfs een publiek geheim dat er soms meer dan alcohol werd genuttigd. En af en toe was er een vechtpartij. Twee weken geleden moest de politie op zaterdagavond nog tussenkomen. Twee vechtersbazen hadden toen een nacht in de cel doorgebracht, werd gezegd.

Stef merkte de spiedende blik van Lize op en keek om. Hij zag Pieter staan praten met wat ruige kerels die zeker enkele jaren ouder waren. Pieter zat in de klas van Lize en Stef. Hij was een hele stille jongen, maar iedereen voelde er een soort schrik voor. Hij viel op in de klas door zijn kledij. Hij kleepte zich meestal in het zwart en hij droeg T-shirts met doodshoofden, griezelige slangen, grafzerken en meer van die enge toestanden, hoewel dergelijke aanstootgevende kledij eigenlijk verboden was op school. Hij liet zich ook consequent aanspreken met *Pete* in plaats van met Pieter. Zelfs door de leerkrachten, want hij reageerde nooit op zijn echte naam. Pete zei bijna nooit iets. Hij had bij leerkrachten en leerlingen de reputatie verstandig te zijn. Toch was hij er sinds het tweede jaar telkens maar nipt door. Hij had geen vrienden in de klas, zelfs niet in de school. Enkel met John, een kerel die een jaar hoger zat, stond hij soms te praten tijdens de pauze. John was wat minder angstaanjagend dan Pete, maar kleepte zich even bizar en ze deelden dezelfde morbide interesses.

Van een afstand zagen Lize en Stef dat Pete een van die andere jongens iets toestopte. Hij kreeg er wat voor in de plaats. De twee tieners konden niet zien wat er precies werd geruild tussen de creeps, maar het viel hen op dat Pete zijn oogst vlug in zijn achterzak stopte. Daarna ging hij naar binnen in de Black Hole. “Ik ben eens benieuwd of Pete erdoor zal zijn dit jaar,” zei Stef verveeld.

“Als dat al zo is, zal het weer nipt zijn,” was het nuchtere antwoord van Lize.

“Ik ben ook weleens benieuwd wat die gaat doen na de humaniora,” ging ze verder.

“Grafdelver of zo?” probeerde Stef grappig te zijn en hij verwees naar de lugubere afbeeldingen op Pete’s kledij. Lize lachte gemaakt. Echt grappig vond ze het niet.

Beiden dachten na in de stilte die viel.

“Weet jij al wat je gaat doen na het zesde?” boog Stef het gesprek om. “Ik zou graag biologie gaan studeren,” ging hij zelf verder.

“Mijn droom is om mariene biologie te volgen. Dan kan ik later op zee varen en, weet je, ik ga dan leren duiken en de meest wonderlijke dieren zien en bestuderen.” Het enthousiasme was overduidelijk.

Lize beet op haar lip.

“Ik weet het nog niet goed. Ik zou later wel graag iets in de politiek doen, maar ik weet niet goed welke studies daarvoor het beste zijn.”

Stef moest haar het antwoord schuldig blijven.

“Word anders filmster! Arnold Schwarzenegger is toch ook gouverneur van Californië geweest!” omzeilde hij zijn onwetendheid.

“Dan moet ik eerst nog bodybuilder worden,” reageerde Lize gevat.

“Maar kom, ik heb nog meer dan een jaar om dat uit te vissen,” sloot ze het hoofdstuk af.

“Vissen? Dat hoort bij mijn studiekeuze!” lachte Stef.

Nu lachte Lize ook. Een gemeente lach.

Ondertussen was het al ruim middag en ze beslisten om iets te gaan eten. Ze betaalden hun drank aan Diederik en wandelden

naar de Super Shop. In die superette kon je vers belegde broodjes krijgen. Ze hadden geluk, want er stond maar één iemand voor hen. Lize koos voor een broodje komkommersalade. Ze was geen diehard vegetariër, maar ze koos veel vaker voor groenten dan voor vlees.

Stef kocht een broodje smos met alles erop en eraan.

Ze rekenden af aan de kassa en gingen op de Grote Markt op de bank aan de fontein zitten om hun broodje op te eten. Het was er heerlijk zitten in de schaduw van de plataan naast de fontein. Het broodje smaakte hen.

Ze genoten van hun broodje en van elkaars stille gezelschap. Af en toe passeerden er jongeren van hun school, maar meer dan een simpele “Jow!” werd er niet uitgewisseld.

Lize kreeg plots een bericht. Ze las het snel en antwoordde kort. “Mijn mama. Ze wou weten hoe het examen geweest is,” verontschuldigde ze zich.

Weer klonk de *biep* van haar smartphone. Ze liet hem in haar tas. Stef keek een paar keer vluchtig in de richting van Lizes tas.

“Tja, mijn mama,” zei ze.

“Als ze zo vlug antwoordt, is het gewoon ‘oké’ of zo, wat ze stuurt. Die kan gewoon niet zo vlug typen. Weet je, die houdt haar smartphone vast met één hand en met één vinger van haar ander hand typt ze.”

Haar glimlach verraadde een beetje spot.

“Ik ken dat. Mijn ouders typen ook zo. Tegen de tijd dat mijn papa klaar is met een volledig bericht in te tikken, zijn we twee dagen verder!”

Beiden proestten het nu uit.

“Terug naar Diederik?” vroeg Lize terwijl ze al richting de Banalcool ging.